

ပုဏ္ဏမိ

နေခြည်ဖြာချိန် ဖြန့်ရောက်ရင်

၂၈၆

အခန်း (၁)

“သူ့မှာ တစ်နေ့...တစ်နေ့...စားမယ်...အိပ်မယ်...။ ပြီးရင် ကွန်ပျူတာရှေ့ မထတမ်းထိုင်မယ်။ စားမယ်၊ အိပ်မယ်၊ ကွန်ပျူတာနဲ့ မျက်နှာနဲ့ အပ်ထားမယ်။ ဒါပဲ။ ဒီသုံးခုပဲ တစ်ခုပြီးရင်တစ်ခု။ သမီးတစ်ယောက်မွေးထားပါတယ်။ သမီးရယ်လို့ သတ်မှတ်လောက်စရာ ဘာရှိလဲ။ ခုနေ အသက်ထွက်သွားရင်တောင် သူ့ကွန်ပျူတာကိုပဲ ဖက်ပြီး သေသွားဦးမယ့်ဟာမ ...

ငါ့ကိုတောင် အမေ...အမေရယ်လို့ မှ သိသိမှတ်မှတ် ရှိသေးရဲ့ လား မသိဘူး။ ငါမွေးထားမှ ဟုတ်ရဲ့ လား။ လမုသီးထဲကထွက်လာတဲ့ လမုမယ်ပုံပြင်ထဲကလိုမျိုး ကွန်ပျူတာထဲက ထွက်လာတဲ့ လမုမယ်ပုံပြင်ထဲက လိုမျိုး ကွန်ပျူတာထဲက ထွက်ကျလာတဲ့ ကွန်ပျူတာမများ လား”

မြတ်စွာဘုရား...။ ဒီကနေ့ရဲ့ ပြဿဒါးကျရခြင်းအကြောင်းခြင်းရာက ဘာများ ပါလိမ့်။ အလုပ်အင်မတန်များ လှ ရှုပ်လှသော မေမေဟာ ထစ်ခနဲရှိ စိတ်ကတိုပြီး၊ ဒေါသကထွက်ပြီး ဖြစ်နေတတ်သည် မှာ တစ်နေ့ကိုတစ်မျိုး၊ မရိုးရအောင် အကြောင်းအရာများကလည်း ထပ်သည် မရှိလှပေ။

ဒီကနေ့အဖို့ ကတော့ “သမီး...သမီး...သမီး”ဟု ရည်ညွှန်းရာကြီးက မေမေ့စကားထဲ အတိအလင်းပါပြီး ဖြစ်နေပေရာ တစ်တရားခံဟာ “ချာချာ”ကလွဲရင် ဘယ်သူမှ မဖြစ်နိုင်ပေ။ သို့သော် ချာချာလည်း အပြစ်ရယ်

လို့ မယ်မယ်ရရ ဘာမှ မလုပ်မိပါလား။ မေမေစကားထဲမှာ လည်း “ကွန်ပျူတာ...ကွန်ပျူတာ”ကလွဲရင် ဘာအပြစ်လဲဆိုတာ သေချာတိကျ မပါလေရာ ချာချာဖြင့် စဉ်းစားလို့ ကို မရပေ။

“ချာ...ချာ...”

အမယ်လေး...မီးက ပိုပြီးမြင့်လာပေပြီ။ “ဝုန်း”ခနဲ ပေါက်ကွဲမသွားခင် အမြန်ဆုံး မျက်နှာချိုသွေး အလိုက်တသိ ရှိပြမှ ပါ။

“မေမေ”

“ခုချက်ချင်း ကွန်ပျူတာရှေ့ကထပြီး ငါ့ရှေ့ကိုလာခဲ့”

ပါလာပြန်ပြီ...ကွန်ပျူတာ။ ဘယ်နှယ့်ကြောင့် ဒီကွန်ပျူတာတစ်လုံး ချာလည်း သက်မဲ့ပစ္စည်းဖြစ်ပါရက် ချာချာနဲ့ အတူ ပူးတွဲတရားခံ ဖြစ်နေရတော့သည် မသိပေ။

“မေမေ... ချာချာ ရောက်ပါပြီ”

ချာချာက မေမေ့ကို ဉာဏ်ကုန်ထုတ်သုံးပြီး အလျင်အမြန် အကဲခတ်နေလိုက်သည် ။ ဆေးခန်းမှာ ဘာများ ဖြစ်လာပါလိမ့်။ ဘယ်သူနဲ့ ပြဿနာဖြစ်လာပါလိမ့်။ အဲဒီပြဿနာဟာ ချာချာနဲ့ ပြီးကျတော့ ချာချာရဲ့ ကွန်ပျူတာတွေနဲ့ ဘယ်လိုများ ပတ်သက်မှုရှိနေပါလိမ့်။ ဒါမှ မဟုတ် ချာချာရဲ့ မဟုတ်မဟတ် သတင်းတစ်ခုခုများ တစ်ယောက်ယောက်ဆီက ကြားလာရလို့ လား။ အဲဒါက ဘာပါလိမ့်။

ချာချာရဲ့ မေမေ “ဒေါ်သစ်သစ်စိမ်း”ကလည်း ကိုယ့်ကို မျက်လုံးရွဲကြီးတွေနဲ့ လာကြည့်နေသည့် သမီးဖြစ်သူ “မေ့သည်းချာ”ကို စူးစူးရဲရဲကြီးပင် ပြန်ကြည့်နေလိုက်ပါသည် ။ ကြည့်ပါဦး။ အမေလုပ်တဲ့ လေးဆယ်ကျော်က မိုးလင်းကမိုးချုပ်တစ်နေ့ကုန် ဆေးရုံမှာ တစ်မျိုး၊

ဆေးခန်းတွေမှာ တစ်သွယ် အလုပ်များ ပင်ပန်းလာတာတောင်မှ သန့်ရှင်းသပ်ရပ်၊ စမတ်ကျကြော့ရှင်းလို့ နေနိုင်သေးချိန်မှာ ၊ အသက်နှစ်ဆယ်ပင် မပြည့်ချင်သေးတဲ့ အပျိုပေါက်သမီးလေးက ဘာတာဝန်မှ မယ်မယ်ရရမရှိဘဲနဲ့ ကို ရှုံ့တွ ၊ ညည်းသိုး၊ ဂျီးလုံး၊ ရေမချိုးရသေးတဲ့ ရုပ်အထိပင် ပေါက်နေလိုက်တာ။

ကျွတ်...! အဲဒါတွေကြောင့်မို့ပေါ့။

“ဒီနေ့ သင်တန်းမရှိဘူးလား”

“သွားရတယ်လေ မေမေရဲ့ ။ ချာချာ သွားသားပဲ၊မပျက်ပါဘူး”

“ဟင်...! အပြင်သွားထားတဲ့ ရုပ်က အဲဒီလိုပဲလား”

ချာချာမှာ မေမေရဲ့ စကားကို ရုတ်တရက် သဘောမပေါက်လိုက်ပေ ။ သင်တန်းသွားထားတဲ့ ရုပ်က ဘယ်လိုရှိနေရမှာ လဲ။

“အိမ်ထဲက အိမ်ပြင်ထွက်ပြီး မြို့လယ်ကောင်က လူထူထပ်နေတဲ့ သင်တန်းတစ်ခုကိုသွားတတ်ထားတဲ့ ရုပ်ရည်က အဲဒီလောက်ပဲ ညည်းဆိုးစုတ်ပြတ်နေသလား”

ချာချာက မေမေ ဦးတည်ပစ်မှတ်ထားလိုသော အကြောင်းအရာကို နည်းနည်းတော့ သဘောပေါက်လာသလိုရှိသည် ။ ခါတိုင်းလိုပဲ လစ်ရင်လစ်သလို၊ ပျင်းရင်ပျင်းသလို ဒီနေ့အဖို့ ရေမှ ချိုးရဲ့ လား ဆိုတာကို စစ်ချင်တာလား။ ဒါများ ...ပင်ပင်ပန်းပန်း ဆေးခန်းက ပြန်ပြန်လာချင်း တံခါးပေါက်ဝစရောက်တာနဲ့ မောင်းတင်ပစ်လိုက်ရရောလား မေမေရယ်...ဩချပါရဲ့ ။

“ချာချာ သင်တန်းမသွားခင် ရေချိုးသွားပါတယ်”

“ဟင်! ရေချိုးသွားတာတောင် ဒီလိုရုပ်...!”

“မေမေကလည်း အခု ညကိုးနာရီထိုးကာနီးနေပြီ။ နေ့လယ်က ရေချိုးထားတဲ့ ရုပ်က ညလောက်ဆို...”

“မိုးလင်းထဲက ရေချိုးထားတဲ့ ငါ့ရုပ်ကိုကြည့်”

“အင်း...တူမလားလို့ ။ မေမေက အလကားနေရင်း ဖြူစင်ရှင်းသန့်ပြီး ရုပ်ကလင်းထွက်ပြီးတော့ လှနေတဲ့ ဥစ္စာ”

“ဘာမတူစရာရှိသလဲ။ နင့်ကို ငါ မွေးထားတာ မဟုတ်လား။ နင့်ရုပ်နဲ့ ငါ့ရုပ် အနုအရင့်ပဲကွာတယ်၊ ချွတ်စွပ်ပဲ ဆိုတာ လူတိုင်းသိတယ်”

“ဒါပေမဲ့ မေမေက ဖြူပြီး ချာချာက ညှိနေတဲ့ ဟာ”

“အရောင်က အကြောင်း မဟုတ်ဘူး ၊ နင့်ကိုက ညစ်တီးညစ်စုတ်နဲ့ နေတတ်တာ။ အဲဒါကြောင့် အရောင်အဝါကမထွက်တာ၊ ကဲပါ...အဲဒါက ထားစမ်းပါ။ ခု ငါပြောချင်တာက အဲဒါက အဓိကမဟုတ်ပါဘူး”

ညကိုးနာရီကြီး အလုပ်ကပြန်ပြန်လာချင်း ဝုန်းဒိုင်းပြီးပေါက်ကွဲချင်ရတဲ့ အကြောင်းက အမေကလှတယ်၊ သမီးက မလှဘူးဆိုတဲ့ အကြောင်းအရာမျိုးတော့ မဖြစ်နိုင်ကောင်းပါဘူးလို့ ချာချာလည်း ထင်တော့ထင်သားပဲ။

ချာချာရဲ့ မေမေ သစ်သစ်မှာ သမီးလုပ်တဲ့ သူကို ဘယ်ကစပြောရမှန်းပင် မသိနိုင်တော့ပါ။ သစ်သစ်ရဲ့ ဘဝမှာ စမတ်ကျ လှပတင့်တယ်ပြီး လူတကာရဲ့ ရှေ့ထိပ်တန်းတစ်နေရာကို အောင်အောင်မြင်မြင် အဆင်ပြေပြေနဲ့ ရောက်ရှိနေနိုင်ဖို့ စနစ်တကျ၊ အစီအစဉ်ချ၊ အပင်ပန်းတွေခံပြီး တစ်သက်လုံးကြိုးစားလာလိုက်ရတာ။

ငယ်ကတည်းက ဦးတည်ပြီး အကောင်အထည်ဖော်ခဲ့တဲ့ ရည်မှန်းချက်တွေဟာလည်း အသက်လေးဆယ့်နှစ်နှစ်အရွယ်မှာ နာမည်ကြီး သား

ဖွားမီးယပ်ပါရဂူ ဒေါက်တာသစ်သစ်စိမ်းဘဝနဲ့ ဆယ့်ကိုးနှစ်အရွယ် သမီးတစ်ယောက်ရဲ့ အမေ ဖြစ်ခဲ့တဲ့ အထိ ဘာမှ လွဲချော်မှုမရှိခဲ့။ အကုန်အတိအကျ ဖြစ်ခဲ့သည် ချည်း။

တစ်ခုလေးပဲ။ ဒီအသက်ဒီအရွယ်မှာ ဒီပညာ၊ ဒီအဆင့်အတန်း၊ ဒီလိုအောင်မြင်ပြည့်စုံမှုနဲ့ ၊ ကိုယ့်လိုပဲ ငယ်ငယ်ကလေးတည်းက ဘဝကို အစီအစဉ်တကျ လျှောက်လှမ်းသွားဖို့ တာစူပြီးဖြစ်နေမယ့် အရွယ်ရောက်သမီးတစ်ယောက်နဲ့ ...လို့ အကွက်ချခဲ့တဲ့ အထဲမှာ “မုဆိုးမ”တစ်ယောက်ပါ ဖြစ်နေရမယ်လို့ ကတော့ မပါခဲ့။

ဒါကတော့ ကံတရားသက်သက်လေ။ သူသာရှိနေသေးရင် ဒီအချိန်မှာ ကိုယ့်လိုပဲ အသက်လေးဆယ်ကျော်ပြီးရုံနဲ့ လျှမ်းလျှမ်းတောက်အောင်မြင်နေမယ့် ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ရွေးချယ်ယူခဲ့ပေမယ့် သူကမှ “ဘုန်းကြီးလို့ သက်ရှည်”ဆိုတဲ့ ကုသိုလ်ကံမျိုး မရှိခဲ့ဘဲ။

ကိုယ့်ရဲ့ ဘဝတစ်သက်တာ အစီအစဉ်တွေမှာ အဲဒါလေးတစ်ချက် အကြီးအကျယ် လွဲချော်ခဲ့ပေမယ့် သစ်သစ်စိမ်းဟာ အဲဒီအတွက် ဝမ်းနည်းမှုဆွေး ညှိုးချိုးလက်လျှော့ လမ်းကြောင်းပြောင်းသွားမယ့်သူများ မဟုတ်ပါ။ ငယ်ငယ်ကလေးနဲ့ မုဆိုးမကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်သွားရချိန်မှာ ကိုယ်က MRCOG ဘွဲ့ကိုရယူနိုင်ဖို့ အတွက် အင်္ဂလန်မှာ ။ ခံစားချက်ကို ဦးစားပေးပြီး ပညာရေးလမ်းကြောင်းကို ထိခိုက်မခံချင်တာမို့ “ချာချာတို့ ဖေဖေဆုံးပြီ”ဟု သိလိုက်ရလည်း ပဲ ဘွဲ့မရသေးခင်တစ်ပိုင်းတစ်စကြီးနဲ့ မြန်မာနိုင်ငံကို ပြန်ချလာတာမျိုး လုံးဝမလုပ်ခဲ့ပါ။ ဘာထူးတော့မှာ မို့လဲ။

ကိုယ်က အဲဒီလိုပေမယ့် သမီးဖြစ်တဲ့ ချာချာကား။အားရစရာ တစ်စက်မှ မရှိတာ။ ဆယ်တန်းအောင်စဉ်ကလည်း ဒီအမေက ဇွတ်ဆွဲခေါ်တွ

န်းတင်ထားလို့ ဘာသာစုံဂုဏ်ထားပါခဲ့ပေမယ့် ဆရာဝန်လိုင်းကိုမသွား။
“ဝါသနာမပါပါ”ဟု ဇွတ်ပင်ကွန်ပျူတာနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ဘွဲ့တွေ ဒီပလို
မာတွေကိုပဲ သူ့စိတ်ကူးထဲမှာ တန်းစီရွေးချယ်ပြီးသား ဖြစ်နေသည်။ ။

ထားပါ။ ကိုယ်က မိဘမျိုးရိုးမပျက်အောင် ဆရာဝန်ပဲ ဖြစ်စေချင်ပေ
မယ့် လောကမှာ အောင်မြင်ပြီး ထိပ်တန်းရောက်နေဖို့ က ဒီတစ်လိုင်းပဲ
ရှိတာမှ မဟုတ်တာ။ “ကိုယ်ဝါသနာပါတာကိုသာ ကြိုးစားပါ”ဟု အမေ
က လိုက်လျောပေးခဲ့သည်။ ။

အမေကသာ သူ့အစီအစဉ်တွေကို မပျက်စေချင်တာ၊ လိုက်လျောပေး
ချင်တာ။ သူကတော့ အမေ့အစီအစဉ်တွေထဲ ဘယ်တစ်ချက်မှာ မှ မျော
ပါမလာ။ လိုက်လျောညီထွေမရှိ။ အဆိုးဆုံးကတော့ ပညာရေးအဆင့်အ
တန်းဂုဏ်ရှိန်ပါရှိပြီးတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ဟာ လူတကာငေးမောအား
ကျရတဲ့ ရုပ်ရည်မျိုးနဲ့ အောင်မြင်တဲ့ အိမ်ထောင်ရေးတစ်ခုကိုလည်း တ
ည်ထောင်နိုင်ထားရမယ် ဆိုတဲ့ အချက်ကိုပဲ အဲဒီသမီးတစ်ယောက်က
လုံးလုံးကို စိတ်မဝင်စားတာ။

သစ်သစ်ကလည်း ပဲ ကိုယ့်တုန်းက ကံတရားအရ မအောင်မြင်၊ လွဲ
ချော်ခဲ့တဲ့ အဲဒီအချက်လေးတစ်ချက်ကိုပဲ သမီးဖြစ်သူရဲ့ အလှည့်မှာ
ကံကြောင့်ပင် မလွဲစေချင်တော့တာလေ။ လူက စိတ္တဇလိုတောင် ဖြစ်နေ
သည်။ ။ ကိုယ့်တုန်းကဆို ဘယ်လောက်ပဲ စာတော်တော်၊ ကြိုးစားစား
အသက်ကြီးလာရင် မိဘနဲ့ ကလေးအသက်ကွာ၊ အတွေးအခေါ်ကွာနေ
တာမျိုး ဖြစ်မလာရစေဖို့ အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်လောက်မှာ အိမ်ထောင်
ပြုမယ်။ နှစ်ဆယ့်သုံး၊ နှစ်ဆယ့်လေးလောက်ဆိုရင် ကလေးတစ်ယော
က်မွေးနိုင်ပြီးသားဖြစ်နေစေရမယ်ဆိုတဲ့ ရည်မှန်းချက်နဲ့ ပဲ အသက်ဆ
ယ့်ရှစ်၊ ဆယ့်ကိုးသုံးအိမ်ဘီ(3nd MB)လောက်မှာ

သေချာရွေးချယ်ဆုံးဖြတ်ပြီး ချာချာအဖေကို ခေါင်းညိတ်လက်ခံပြီး ဖြစ်နေခဲ့ပြီ။

ပျို(တ်)တူး (Part II)အောင်စာရင်းထွက်ပြီးတော့ သူနဲ့ လက်ထပ်။ ဟောက်စ်ဆာဂျင်(House Surgeon) အပြီးမှာ ပဲ ချာချာကို မွေးလိုက်တော့ အလုပ်ထဲ တန်းဝင်သွားဖို့ ရယ်၊ Further Study ဘွဲ့လွန် Postgrad ဆက်တက်သွားနိုင်ဖို့ ရယ်က ကွက်တိအဆင်သင့် ပင်ဖြစ်နေတော့တာပေါ့။

ပြောရင် စိတ်ကုန်စရာတွေ အများကြီးပါလာတော့မည်။ ချာချာတို့များ နာမည်ကိုက “ချာချာ”ရယ်လို့ နိမိတ်မရှိနမာမရှိ မှ ညှိခေါ်မိလို့ လားတော့မသိ။ ဒီကိစ္စမျိုးမှာ ချာတူးကလန်နေလိုက်တာ၊ အသက်ဆယ့်ကိုးနှစ်မှာ အမေလို သေချာပေါက်ရွေးချယ်ခေါင်းညိတ်နိုင်ဖို့ ဝေးလို့ သူ့လာကြိုက်တဲ့ သူမျိုးတောင် တစ်ယောက်မှ ရှိသေးပုံမပေါ်ပါ။

ရှိမလား။ မြန်မာမိန်းကလေး ဆိုတာမျိုးက ကိုယ်က သွားစပြောလို့ ရနိုင်တာလည်း မဟုတ်။ အများ ဆုံးမှ ပညာသားပါပါရေလာမြောင်းပေးလို့ ပဲ ရနိုင်ပေရာ အဓိကကတော့ ဒီမိန်းကလေးတစ်ယောက် ကောင်းကောင်း မွန်မွန် တင့်တင့်တယ်တယ်နဲ့ နှစ်သက်လိုလားစရာလေး ဖြစ်နေကြောင်း အမျိုးကောင်းသားတွေများများ သိနေကြလေ စိတ်ဝင်စားနေကြလေ ကောင်းလေမဟုတ်လား။ သစ်သစ်တို့ များ သတင်းရနံ့က ရှိရှိသမျှ တက္ကသိုလ်ကျောင်းပေါင်းစုံမှာ အပြင်၊ မြို့ကျော်ရွာကျော် အပြင် လောက သားရှင်အမေများ ရဲ့ အာရုံတွေမှာ ပါ ထင်ရှားခဲ့လေတာ။

ချာချာတော့ဖြင့် မဟုတ်ပေါင်။ သူတစ်ယောက်အရွယ်ရောက် ဂုဏ်ရှိသင့်တော်နေတာ ဘယ်သကောင့်သားကမှ လဲ သိကြပုံမရ။ လိုလားကြပုံမပေါ်။ သစ်သစ်တို့ မေမေများ အင်မတန်ခေတ်မီခေါင်းကောင်းခဲ့တာ။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ဣန္ဒြေ သိက္ခာနဲ့ နာမည်ကောင်းကို မထိခိုက်ရင်ပြီးရော၊ သူ့သမီးသတင်းမွေးပြီး လိုလားနှစ်သက်သူတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေခဲ့တာကို တခြားသမီးရှင်အမေတွေလို “ဒီအရွယ်လေးနဲ့ ဒါတွေစဉ်းစားစရာလားဒီလောက် လူစည်နေတာ အနေအထိုင်မတတ်လို့ လား။ ဒါချည်းပဲ ဦးစားပေးနေတာလား”ဆိုတာမျိုးတွေ ဘာတစ်ခွန်းမှ မရှိခဲ့။ သူ့သမီးရဲ့ ဦးနှောက်နဲ့ စိတ်ဓာတ်ကိုလည်း အပြည့်အဝကို ယုံကြည်သည် လေ။

သစ်သစ်တို့ လည်း မေမေလိုပဲ ခေတ်မီသူ၊ ပွင့်လင်းသူ၊ နားလည်မှုရှိသူ၊ ကိုယ့်သမီးကိုယ် ယုံကြည်စိတ်ချသူ ဖြစ်ချင်လှပါသည်။ ။ အခွင့်က မသာခဲ့။ ကြည့်လိုက်တိုင်း ဗျစ်စုတ်စုတ် ပုံစံကြီးနဲ့ ကွန်ပျူတာနဲ့ မျက်နှာနဲ့ပဲ ပူးကပ်နေတော့တဲ့ သမီးပျို တစ်ယောက်ရဲ့ မိခင်ဘဝနဲ့ ခုဆို ပိုလို့ ဆိုးအောင် ဂုဏ်ငယ်နေရပြီ။ အလုပ်ထဲကကော၊ အပြင်က အပေါင်းအသင်း မိတ်ဆွေတွေထဲကပါ။ ကိုယ့်ထက်ကြီးသူတွေရော ရွယ်တူတွေထဲမှာ ပါတန်းတူသမီးရှင်အမျိုးသမီးထုကြားမှာ ဂုဏ်လုပ်ပြောနေကြတဲ့ စကားကဘာတဲ့ ။ “သမက်လောင်အင်တာဗျူး”ပါတဲ့ ။

တောက်...။ တစ်ယောက်ကလာပြောလိုက်။ သစ်သစ်တို့ ပါးစပ်အဟောင်းသားလေးနဲ့ ခံရလိုက်။ “ယူသမီးလေးကော”လို့ အကျောတင်ပြောသွားလိုက်...သွားဖြလေးနဲ့ ငြိမ်နေရလိုက်။ “အမေ့စံချိန်မမီဘူးပေါ့”လို့ ကလိသွားလိုက်၊ မျက်လုံးဝိုင်းလေးနဲ့ ရူးချင်ယောင်ဆောင်နေရလိုက်။

သွားစမ်းပါ။ အတိတ်ကာလက ရှေးရိုးသမီးရှင်အမေတွေလို “ကျွန်မသမီးကလေးက သိပ်လိမ္မာ။ ဒီအချိန်မှာ ဒါမျိုးတွေ ခေါင်းထဲမထည့်သေးဘူးရှင်”လို့ ကိုယ့်စိတ်ရင်းထဲမရှိတဲ့ စကားလုံးတွေကို

လုပ်ကြံပြောဆိုပြီး ခုခံကာကွယ်စရာလား။ “သမီးလေးက ငယ်ပါသေး တယ်”လို့ ကိုယ့်တုန်းကနဲ့ ပြောင်းပြန်ဆန့်ကျင်နေမယ့် အပြောမျိုးကို ရော ပြောစရာလား။

ကံတရားကလည်း ကိုယ့်ဘက်မှာ မရှိတာ။ နံဘေးပတ်ပတ်လည်က အဆင့်တူတန်းတူ ခင်ရာမင်ရာ အမျိုးသမီးတွေအားလုံးလိုလိုကလည်း သမီးရှင်တွေချည်း ဖြစ်လို့ နေသည် ။ ကိုယ့်မှာ ကြံကြီးစည်ရာ သူတော င်းစားမကြီးလို လက်ခုပ်လေးခံပြီး...“ပိုနေရင်လည်း မျှကြပါဦးရှင်”တို့ အသနားခံ၊ အရှက်မရှိရမလိုတောင် ဖြစ်နေတော့သည် ။

အဲဒါလေ ကွန်ပျူတာရှေ့ကများ ခွာရမယ်ဆိုရင် သေမတတ် လိမ်တွ နံပြီး ရေတောင်ထမချိုးချင်တဲ့ ချာတူးလန်မကလေးကြောင့်ပေါ့။

“နင်မှာ ကွန်ပျူတာတွေ ဘယ်နှစ်လုံးတောင်ရှိသလဲ”

“ဟင် ! ညကြီးမင်းကြီး မေမေ စိတ်ဆိုးပြီး အိမ်ပြန်လာရတဲ့ အကြောင်းအရင်းက ချာချာ ကွန်ပျူတာတွေဝယ်လို့ လား။ အဲဒါ ဘွားဘွားတွေ ဝယ်ပေးထားတာလေ။ မေ့ဘွားဘွားရယ်၊ ဖေ့ဘွားဘွားရ ယ်၊ အဘွားကချည်းပဲ နှစ်ယောက်ဆိုတော့...”

“ချာချာ”

“ဟုတ်...။ လက်(ပ်)တော့ကနှစ်လုံး၊ ဒက်စ်စတော့ကနှစ်လုံး”

“ဘာ...လူကတစ်ကိုယ်တည်းနဲ့ ကွန်ပျူတာက ဘာကြောင့်လေးလုံး တောင် ဖြစ်နေတာလဲ”

“အဘွားက နှစ်ယောက်ရှိတာကိုး။ ဒါတောင် ချာချာက အသစ်ပေါ် တိုင်း စိတ်ထဲရှိတိုင်း ပူဆာတာ မဟုတ်ဘူး ။လုံးဝ ဒိတ်အောက်သွားပြီး ဆက်မသုံးချင်တော့မှ အသစ်ဝယ်ပေးဖို့ နောက်တစ်ယောက်ကို ပြော

တာပါ။ လေးလုံး ဆိုပေမယ့် နှစ်လုံးက မသုံးတော့တာ၊ နှစ်လုံးကိုပဲ လက်ရှိကိုင်နေတာလေ၊ ရှိတာလေးကိုပဲ upgrade လုပ်၊လုပ်ပြီး...”

“တိတ်စမ်း”

ချာချာရဲ့ တစ်ကိုယ်ရည် အလှအပရေးရာအတွက် အင်္ကျီအဝတ်အစား၊ ရေမွှေး၊ ကော်စစ်မက်တစ်၊ ဖန်စီ accessory လေးများ ဝယ်ခြင်းဖြည့်တင်းပေးဖို့ ကိစ္စမှာ လက်မနှေးမတွန့်တိုတတ်တဲ့ မေမေဟာ လက်ဖွာအသုံးကြမ်းသူလို့ တောင် ပြောလို့ ရပါသည် ။ ကပ်စေးနည်း မြော်မြင်နေတတ်သူ မဟုတ်ပါ။ အဲဒါကိုပဲ ဘာကြောင့်များ နေရင်းထိုင်ရင်း ကွန်ပျူတာတွေကို ထရန်ရှာချင်လာရတာပါလိမ့်။

“သူများ တကာတွေ အပျိုကြီးသေရင် ခေါင်းထဲ ငှက်ပျောတုံးထည့်ပေးရတယ်ပဲ ကြားဖူးတယ်၊ နင့်ကျမှ ကွန်ပျူတာတွေကို နင်ဖက်ရအောင် ထည့်ပေးလိုက်မယ်၊ ကြားလား နင်...”

သိပြီ။ သဘောပေါက်ပြီ။ လာတော့မယ် အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စ၊ လူချစ်လူခင် လူကြိုက်များ ဖို့ ကိစ္စတွေ။ တက္ကသိုလ်၊ ကောလိပ်၊ ဒီပလိုမာသင်တန်းတွေ စမတက်ရသေးခင် (၁၅)နှစ်သမီးလောက်ကတည်းက ကြားခဲ့ရတဲ့ ဆုံးမဩဝါဒနည်းနာတွေ။ လက်စသတ်တော့ အကြောင်းရင်းက ဒါကိုး။ ဘယ်သူ့သမီးများ အကောင်းစား သင့်သင့်တော်တော် တစ်ယောက်နဲ့ လက်ဆက် (ဒါမှ မဟုတ်) အတွဲဖြစ်သွားပါလိမ့်။

“နင့်ကို ငါ တက္ကသိုလ်ရော၊ ဒီက ဒီပလိုမာသင်တန်းတွေရော၊ ဩစတြေးလျတို့၊ အင်္ဂလန်တို့ ကိုပါ တိုက်ရိုက်ဆက်တက်နိုင်တဲ့ Franchise သင်တန်းတွေရော အစုံလျှောက်တက်ခိုင်းထားတာ ပညာရေးတစ်ချက်တည်းကြောင့် မဟုတ်ဘူး လို့ ဘယ်နှခါပြောရမလဲ”

လူကြော်ငြာလည်း ပါတယ်လေ။ ဟွန်း...။ဒီလောက်အလုပ်များ ပြီး

အသက်ဘယ်ကရှုရမှန်းမသိတဲ့ သားဖွားမီးယပ်ပါရဂူမကြီးက ဘယ်ပွဲ ရှိရှိ သမီးလက်ဆွဲပြီး မပင်မပန်း မပျက်မကွက် ကြွမြန်းတက်ရောက်ရ တာလည်း လူကြော်ငြာပေါ့။ ဆိုင်ဆိုင်မဆိုင်မဆိုင် စကားစပ်စပ်မစပ်စပ် ဘယ်သူနဲ့ မဆို စကားဆုံပြောလိုက်တိုင်း (လူနာတွေ လူနာရှင်တွေနဲ့ ပါ မကျန်) “သမီးတစ်ယောက်တော့ ဆယ့်ကိုးနှစ်ရှိပြီ” ဆိုတာလည်း အမေ လုပ်သူအတွက် “အရွယ်တင်နုပျိုလိုက်တာ” လို့ ချီးမွမ်းခံချင်တာထက် သမီးကိုသာ ကြော်ငြာထိုးတာပဲပေါ့။

ဘယ်သူ ဘာထင်ထင်၊ လုံးဝဂရုမစိုက်၊ ပေါ်တင်ကြော်ငြာဝင်တတ်ပုံ များ ကြာကြာနေရင် လူတစ်ယောက်တွေ့တိုင်း “လက်တို့ ပြီးတော့ ပြော ရဦးမယ်” ဆိုတာမျိုးအထိပင် ဖြစ်လာလုနီးနေပြီ။

“ချာချာ့ကိုလေ ဘယ်တစ်ယောက်ကဖြင့် ဘယ်လိုသဘောကျတာ”

“အဲဒီတစ်ယောက်ကတော့ ချာချာမှ ချာချာ၊ တွေ့တိုင်း အမြဲမေးတယ်”

“သူကတော့ ချာချာ့ကို အင်မတန်ကြည့်ကောင်းတဲ့ မိန်းကလေးလို့ ကို တဖွဖွပြောနေတတ်တော့တာလေ...ဟင်းဟင်း ဟင်းဟင်း”

ဟုတ်မဟုတ်တော့ မသိ။ OG ဒေါ်သစ်သစ်စိမ်းရဲ့ နံဘေးဝန်းကျင်က အမျိုးကောင်းသား၊ ဆေးကျောင်းသား၊ ဆရာဝန်ပေါက်စတို့ မှန်သမျှ ဟာ မေမေရဲ့ ပါးစပ်ဖျားထဲမှာ ချာချာ့အတွက် ဆွဲလွဲဂုဏ်လုပ်စရာတွေချည်း ဖြစ်နေတော့သည် ။ ကိုယ့်အမေကိုယ် “ လိမ်ညာနေတာ” ဟု မစွပ်စွဲချင်ပါသော်လည်း မေမေပြောသလောက် အ နေအထားတွေတော့ မဟုတ်မှန်း ရိပ်မိနေတဲ့ ချာချာက အဲဒီလို လူရှေ့ သူရှေ့ အပြောခံရရင် သိပ်ရှက်သည် ။ လူကွယ်ရာပြန်ရောက်တာနဲ့ မေ မေနဲ့ ချာချာတို့ ရန်ဖြစ်ကြရပြီ။

ဟုတ်တယ်လေ။ ဒီအရွယ်အထိ ကြိုက်မယ့်သူမရှိတော့ ဘာဖြစ်လဲ၊ မရှိဘဲလိပေါ့။ ဘာရှက်စရာရှိလဲ။ သိပ်မဟုတ်လှတာတွေကို တမင်ဂုဏ် လုပ်ပြောနေတာကမှ ရှက်စရာ။ မေမေဟာက ဆယ့်သုံးလေးနှစ်သမီး တွေလို ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ယောက်က မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ရိုးရိုးသားသား တစ်ချက်တစ်လေလောက် မျက်လွှာလှန်ကြည့်မိရင်ပဲ “သူ ငါ့ကိုကြိုက်နေပြီထင်တယ်... ကြည့်၊ ကြည့်နေပါလား”ဆိုတာမျိုး ဖမ်းတွေးပစ်တတ်ကြသလိုမျိုးပင် ဖြစ်နေပြီ။

“အဖေမရှိလို့ စပ်မည့် ဟပ်မယ့် ကြိုက်မယ့် လိုက်မယ့်လူမှ မရှိ၊ အပျိုကြီးပဲ ဖြစ်ရတော့မယ်ဆိုတာမျိုး ငါကလုံးလုံး အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး နော် ချာချာ။ ငါ ဒါပဲ ပြောထားလိုက်မယ်”

လောကမှာ မေမေရဲ့ အဲဒီစိတ္တဇကတော့ ဆိုးလွန်းလှပါသည် ။ အဲဒီလိုသာဆိုရင် လောကမှာ မုဆိုးမသားသမီးတွေချည်း အပျိုကြီး၊ လူပျိုကြီးတွေ တန်းစီဖြစ်ကြရရောတဲ့ လား။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလို အမြဲပြောပြီး သူ့ဘာသာပဲ ကြိတ်မနိုင်ခဲမရ စိတ္တဇတွေ ကြီးနေတတ်တဲ့ မေမေ့ကို ချာချာက ပစ်ပစ်ခါခါတော့လည်း ဆန့်ကျင်ဝေဖန် မငြင်းဆန်ရဲပါ။ ဘာမှ မဆိုင်မှန်း သိသိကြီးပေမယ့် ရေငုံနှုတ်ပိတ်။ မေမေကလည်း ချာချာရဲ့ စိတ်ကိုသိနေတော့ အဲဒီလိုပြောလိုက်တာကပဲ မေမေ့ရဲ့ နောက်ဆုံးလက်နက်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ်သွားတော့တာပါ။

“ဒီ မှာ ချာချာ...ဒေါ်မြင့်မြင့်သန်းရယ်၊ ဒေါ်စီစီမာရယ် ငါ့ကိုလေ ပြီးပြီးကလေးတွေနဲ့ မြိန်ရေယှက်ရေ ထုနှက်သွားကြတာ နင်သိရဲ့လား။ ‘သမက်လောင်းအင်တာဗျူး’တဲ့ ။ ဟင်...ကြားရဲ့ လား။ ငါ ဘာတစ်ခုမှ ပြန်ပြောနိုင်ဘူး”

အမေလုပ်တဲ့ သူကသာ ရင်မောမျှော်လင့်နေရတာ၊ သမီးဖြစ်သူက တော့ “သမက်လောင်း အင်တာဗျူး”ဆိုတဲ့ မဟာအကြွေးစကားလုံးကြီး ရဲ့ အတိမ်အနက်ကိုလည်း ဘာမှ သိမှာ မဟုတ်။ သဘောကတော့ မြင့်မြင့်သန်းတို့ ၊ စိစိမာတို့ ရဲ့ သမီးလှကညာတွေခမျာ ချစ်သူခင်သူတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည် အံ့ပြိုနေကြတာမို့လို့ ရွေးရခက်ကြီး၊ ခေါင်းခဲစရာကြီး၊ မတော်တဆ မှားယွင်းသွားရမှာ စိုးရိမ်စရာကြီးများ တောင် ဖြစ်နေပြီ။ မေမေရေ...ကယ်ပါကူပါဦး။ ဝိုင်းဦးနှောက်စားပေးပါဦးလို့ တောင် ပြောယူနေကြရပြီဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ပေါ့။ မအေလုပ်တဲ့ လူတွေက အင်တာဗျူးထိုင်ကြမလေ။ သမက်လောင်းအဖြစ် လျှောက်လွှာတင်ထားချင်သူတွေက တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ဝင်ဖြေကြ။ ဒီသဘော။

“ဟဲ့...”

ဒေါ်သစ်သစ်စိမ်းမှာ အမေလစ်ပြီထင်တာနဲ့ ကိုယ်ကြီးလိမ် ခေါင်းစောင်းပြီး စာကြည့်ခန်းထဲမှာ ဒက်စ်စတော့ ကွန်ပျူတာဆီ အာရုံပြန်ရောက်နေပြန်သော ချာချာကိုကြည့်ကာ တအားကြီး ဒေါသတကြီး အော်ဟစ်လိုက်ပါသည် ။ ကိုယ့်ညာလက်တွေကပါ သူနားရွက်ပေါ် အော်တိုက်တစ် ရောက်သွားကာ စိတ်နာနာနှင့် ဆောင့်ဆောင့်ဆွဲပေးလိုက်သည် ။

“အား...အားလားလား...နာတယ်၊ နာတယ်၊ ပြတ်တော့မယ်ထင်တယ် မေမေ။ သွေးလည်း ထွက် လာပြီထင်တယ်”

“လဲသေလိုက်...နော်။ အမေ့ဆန္ဒကို နောင်တစ်သက်လုံးလည်း ဖြည့်ပေးနိုင်မှာ မဟုတ်တော့တဲ့ တူတူ နင် သေသာသေလိုက်တော့ မိချာချာ။ လူဆက်လုပ်မနေနဲ့ တော့။ မြင့်မြင့်သန်းတို့ တွေ နောင်အခါ အဲဒီအင်တာဗျူးကိစ္စမျိုးနဲ့ လာဂုဏ်လုပ်ပြန်ရင် ‘ချာချာလေးသာ ရှိနေသေးရင်

သစ်သစ်လည်း ခုလောက်ရှိ အဲဒီလိုပဲ အလုပ်တွေရှုပ်နေရလောက်ပြီ မြင့်မြင့်ရယ်'လို့ ပြန်ဖြေရတာကမှ ငါ့အတွက် အများကြီး အရှက်ရသက်သာလိမ့်ဦးမယ်ထင်တယ်”

တကယ်တမ်း သေသွားရင်တောင် ဘယ်လိုနေမယ်မှန်း မသိတဲ့ မေမေဟာ သူ့အရှက်တကွဲ အကျိုးနည်း ဖြစ်နေရသည် ဟု ထင်နေသော အဖြစ်အတွက်ကိုတော့ မချီတင်ကဲပုံစံနှင့် မျက်ရည်များ တောင် ဝိုင်းချင်လာရပါပြီ။

“ကွန်ပျူတာနဲ့ ပဲ ဖက်နေမယ့် မိန်းမမျိုးကိုတော့ ဘယ်သူက လာကြိုက်မှာ တဲ့ လဲ”

“မုဆိုးမသမီး”ဆိုတဲ့ လက်နက်ကိုလည်း သုံးပြီးသွားပြီ။ သူများ တကာတွေရဲ့ အင်တာဗျူးကိစ္စကိုလည်း အတော်ကြီး ခံရခက်နေပြီ။ ကွန်ပျူတာကိုလည်း ပြန်ရန်ရှာလာပြန်ပြီ။ နားရွက်ကိုလည်း အလွတ်မပေးစတမ်း ဆက်ဆွဲထားတာ တကယ်ပဲ ပြတ်တော့မည်။ ဒါ ဆိုရင်တော့ ဒီတစ်ခါဟာ ကိုးနာရီ ဆယ်နာရီကနေ သန်းခေါင်ကျော်ရင်လည်း ကျော်မည်။ ဒါမှ မဟုတ်ရင်တော့ မဆီလေးရယ်တဲ့ မှ အိုမဆိုင် “ကွန်ပျူတာနဲ့ တစ်ပတ်လောက် ခပ်ဝေးဝေးနေစမ်း”ဆိုတဲ့ ဒဏ်ပေးမှုမျိုးကို ခံရပေဦးတော့မည်။

ခုချိန်မှာ နံပါတ်တစ် အရေးအကြီးဆုံးကတော့ နားရွက်။ နားရွက်။

“မေမေ...ကွန်ပျူတာနဲ့ အလုပ်လုပ်နေကြရတဲ့ မိန်းမတွေအားလုံး အပျိုကြီးတွေလား။ ချာချာက မေမေ့လောက်တော့ မချောမလှတာ မှန်ပေမယ့် မယ်ကုဝဏ်တို့ ပဉ္စပါပီတို့ ရော အပျိုကြီးတွေပဲလို့ မေမေ ကြားဖူးသလား”

“ပေါက်ကရတွေ လျှောက်ပြောမနေနဲ့ ။ ဒီအရွယ်ကြီးရောက်နေပြီ၊

မေမေရေ ဒီတစ်ယောက်ကတော့ဆိုတဲ့ စကားမျိုး ညည်း ငါ့ကိုပြောဖူး သလား”

“အဲဒါ လိမ္မာတာ မဟုတ်ဘူး လား၊လူ အေးအေးပဲနေချင်တာကို မပြောချင်လို့ မပြောတာ၊ ပြောမယ်ဆိုရင်ဖြစ်တာပဲ”

“ဘာဖြစ်တယ်...!ဘာပြောတယ်၊ သားအမိချင်း ဒါမျိုးအကွက်တော့ လာမသုံးနဲ့ ဒေါ်ချာချာ၊ ညည်းအကြောင်းငါအသိဆုံးပဲ။ မပြောချင်လို့ မပြောတာ ဆိုတာက ဘာလဲ။ ဘာမှ ပြောစရာမရှိလို့ ကို မပြောတာ လား”

“ပြောစရာမရှိတာ မဟုတ်ဘူး ၊ ပြောလောက်စရာကို မရှိတာ”

ခေါင်းကို နားရွက်သက်သာမည့် အနေအထားလေးလောက်စောင်း ကာမျက်စိလေးကိုမှေးကာနှင့် “ဒီကိစ္စ ဒီမှာ တင်ဒီလောက်နဲ့ မြန်မြန်ပြီး၊ ပြီးရော”သဘောနဲ့ ပြောချင်ရာတွေ စွတ်ပြောနေသော ချာချာသည် မေ မေရဲ့ မျက်ဝန်းတွေ စိတ်ဝင်တစားနဲ့ လက်ဖြာလာသည် ကို သတိထားမိ လိုက်သည့် ခဏ၌ လက်က အဆွဲအတင်း လျော့သွားသည် ကိုလည်း သိ သိသာသာပင် ခံစားလိုက်ရပါသည် ။

“ဒါဖြင့် ညည်းကို ကမ်းလှမ်းတဲ့ သူတော့ ရှိတယ်ပေါ့နော်”

“ဪ...မရှိစရာလား။ တစ်ယောက် နှစ်ယောက်တောင် မ,ကဘူး”

“ကြည့်စမ်း...ခုမှ ပြောထွက်လာတယ်။ ညည်း ငါ့ကို အဲဒါ အစောကြီးကတည်းက ဘာလို့ မပြောလဲ...မပြောလဲ၊ အမေက ဒီလော က်အရေးထားနေတဲ့ ကိစ္စကို ညည်းမို့မမြဲတစီနဲ့ နှုတ်ပိတ်ထားရက်တယ်။ တစ်ခါမှ ကို မသိခဲ့ရဘူး”

ဟဲ ဟဲ ဟဲ...နားရွက်ပေါ်ကလက် လုံးဝပြုတ်သွားပြီ။

“အို...ပြောလောက်စရာမှ မရှိတာတွေ”

“အဲဒါက ညည်းအထင်လေ။ ညည်းကတော့ သိကြားမင်းဆင်းချလာလည်း ငါ့ကွန်ပျူတာလောက် ကြိုက်စရာမကောင်းပါဘူးပဲ ထင်မှာ ပဲ။ ဟုတ်တယ်။ အဲဒီလိုပဲဖြစ်နေမှာ ။ ဒီလိုမှန်းသိ ဒီတိုင်း လွှတ်ထားလို့ ဘယ်ရမလဲ။ မြင့်မြင့်သန်းတို့ စီစီမာတို့ တွေ ဒါကြောင့်ပဲ အလုပ်ရှုပ် အပင်ပန်းခံပြီး မအေတွေပါ ဝင်ပါရွေးချယ်ပေးနေကြတာပေါ့။ ခေါ်ခဲ့ချာချာ မေမေ ကြည့်ပေးမယ်”

ဟိုက်....! ဒုက္ခကြီးတော့ရောက်ပြီ။ ဒီလောက် အင်တာဗျူးထိုင်ချင်နေတဲ့ အမေမျိုးကိုမှ ငါ့နှယ်နော်...မစဉ်းမစား။

“မေမေ ချိုးကျိုးနားရွက်ပဲ၊ နှဲဝဲရွဲ...”

“မဖြစ်နိုင်တာ...ညည်းစိတ်နဲ့ ညည်းကိုယ် ဆိုရင်တော့ ဘယ်သူ့ကိုဖြစ်ဖြစ် နှိမ်တွေးတဲ့ မျက်လုံးမျိုးကြီးနဲ့ ပဲ ဆီးဆီးကြည့်နေမှာ ”

“ရုပ်တွေကလည်း သုံးစားလို့ မရတဲ့ အပြင် အဆင့်အတန်းတွေကမရှိ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မေမေ ကြည့်,ကြည့်ပါဦးမယ်ဆို ချာချာရယ်။ ဟိုမိန်းမတွေဆီမှာ သွားဖြလေး ပါးစပ်အဟောင်းသားလေးနဲ့ ငြိမ်နေရတာနဲ့ စာရင် ‘ချာချာတို့ များ ကံမကောင်းဘူး၊ ဘယ်လိုဟာမျိုးတွေက လာ,လာ ကြိုက်နေမှန်း မသိပါဘူး’လို့ မေမေကလည်း အင်တာဗျူးခေါ်လုပ်ဖူးပါတယ် ဆိုတာမျိုးကို ပြန်ပြောနိုင်ရင်ပဲ တော်လှပြီ”

သေလိုက်တော့။ လောလောဆယ် အိပ်ရေးမပျက်ဖို့ နဲ့ နားရွက်မပြတ်ဖို့ ကို ဦးစားပေးလိုက်မိလေကာမှ နောင်အရှည်သဖြင့် ဘယ်တော့မှ အိပ်ရေးမဝတော့မယ့်အပေါက်နဲ့ နားရွက်တင်မက ဗိုက်ခေါက်ကော

ပေါင်တွင်းကြောပါ အကုန်ပြတ်ရတော့မယ့် ကိန်းမျိုး ဆိုက်သွားပြီ။
သေပြီ။

“ဪ...မေမေကလည်း ချာချာက ငြင်းပစ်ပြီးသား။
ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ခုမှ ခဏပြန်လာကြပါဦးရှင်၊ ကျွန်မအမေက ကြည့်ချင်
လို့ ပါလို့ ပြန်ခေါ်မလဲ”

“ဟေ့...ယောက်ျားလေးဆိုတာ မိန်းကလေးက တစ်ခါလောက် ငြင်း
လိုက်ရုံနဲ့ ဘယ်သူကမှ ‘ဟုတ်ကဲ့’ဆိုပြီး ချာခနဲ လှည့်ပြေးမသွားဘူး။
နောက်ဆုံးအချိန်အထိ တဝဲဝဲနဲ့ လက်မထပ်ရသေးရင် အခွင့်အမရေး ရှိ
နိုင်ပါသေးတယ်လို့ ထင်နေတတ်ကြတဲ့ သူချည်းပဲ။ ငါအသိဆုံးပါ မိချာ
ချာရယ်၊ အပိုတွေပြောမနေနဲ့ တော့။ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့တွေဆို မေမေဆေးခန်း
ချိန်က အိမ်ပြန်စောတတ်တယ်။ ရှေ့အပတ်ကစပြီး ဗုဒ္ဓဟူးနေ့တိုင်း တ
စ်ပတ်တစ်ယောက် မေမေဆီ လွှတ်ပေတော့။ ကယော်ကမယ် မလုပ်နဲ့ ။
မေမေတို့ သွားစားနေကျဆိုင်မှာ သေချာ တိတိကျကျချိန်း”

ချာချာကား အသုံးပြုလက်စ ကွန်ပျူတာဆီသို့ပင် စိတ်ကပြန်မရော
က်နိုင်တော့ပါ။ ဧည့်ခန်းထဲတင် ဂူဂူကြီးငိုင်းကာ ကျန်ရစ်ရပြီ။ ဒေါ်သစ်
သစ်စိမ်းကတော့ ရေမိုးချိုး၊ ညအိပ်အဝတ်အစားလဲကာ ကောင်းစွာအိပ်
စက် အနားယူနိုင်ဖို့ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ကလေးပင် ထွက်ခွာ
သွားလေပြီ။ သီချင်းလေးများ ပင် တစ်ပိုင်းတစ်စ ဆိုညည်းလို့ ...။